

Les Coves de Vinromà i l'orde del Temple

Cal suposar que la majoria de lectors i lectores de Tossal Gros han sentit parlar alguna vegada de l'Orde del Temple. Si més no, la denominació toponímica el Temple és coneguda de tots nosaltres, perquè així s'anomena el nostre poliesportiu. Potser alguna vegada us haureu preguntat d'on li ve aquest nom. Doncs bé, intentarem aclarir en aquestes pàgines què fou l'Orde del Temple i quina relació va tenir amb el nostre poble, de la pertinença del qual a l'esmentat Orde de monjos guerrers va quedar, al menys, el topònim per al nostre poliesportiu.

de l'Església al vessament de sang va obligar Bernat a buscar arguments que autoritzessin l'existència d'aquest Orde. Segons ell, acabarien el mal matant el poble musulmà, per la qual cosa no cometrien homicidi, sinó, com a màxim, "malicidi", i, si bé matar és sempre un mal, era l'única manera d'impedir que el món pagà oprimís els fidels i els justs.

Des de l'inici, l'Orde del Temple va intervenir activament en la península Ibèrica i molt especialment -com veurem- en la Corona d'Aragó perquè, fins i tot abans del naixement de l'Orde, el papa

darien encara alguns anys a poder possessionar-se de la susdita fortalesa. Però quan realment l'Orde del Temple prendrà protagonisme en la Corona d'Aragó serà a partir de l'insòlit testament d'Alfons I el Bataller (del qual ja vaig parlar en el número 49 de Tossal Gros), rei d'Aragó i Navarra, redactat a l'octubre de 1131 i que deixava els Ordes del Temple i de l'Hospital com a hereus del seus regnes. Tal disposició testamentària no fou acceptada ni pels aragonesos ni pels navarresos, que proclamaran Ramir rei d'Aragó i García Ramírez rei de Navarra. Però l'Orde del Temple no estava disposada, ni de bon tros, a renunciar a allò que li havien deixat en herència.

L'assumpte fou resolt pel gendre de Ramir, el comte de Barcelona i governador d'Aragó, a títol de príncep, Ramon Berenguer IV en obrir-los la porta en la reconquesta de la península Ibèrica. En principi, els concedia la donació del castell de Montsó i altres forteses menors, la cinquena part del que conquistessin als moros i una pensió de 1.000 sous. D'aquesta manera el Temple feia acte de presència en les terres catalanoaragoneses oficialment.

En 1151, hi hagué noves donacions per al Temple per la seua participació en la conquesta de Lleida, a les quals s'afegiren noves possessions en 1153, per la qual cosa l'Església, a l'últim, va acceptar de forma oficial l'acord entre Ramon Berenguer IV i l'Orde del Temple, en 1156, sent papa Adrià IV.

En 1162, a la mort de Ramon Berenguer, accedí al tron catalanoaragonés el seu fill Alfons II, que continuà la política de donacions al Temple iniciada pel seu pare. Entre d'altres,

Poliesportiu municipal "El Temple".

L'Orde del Temple va tenir la seua fundació i reconeixement oficial a França, en el Concili de Troyes (1128), quan el papa Honori II va aprovar la regla fundacional que Hug de Payns (reconegut com a fundador del Temple) havia encarregat redactar a Bernat de Clairvaux.

En l'Orde del Temple es conjuminen per primera vegada per al cristianisme la via religiosa i la militar. El rebuig

Calixt II, en el Concili del Laterà (1123), va promulgar un decret mitjançant el qual atorgava, a aquells que participaven en la croada de la península Ibèrica, els mateixos privilegis concedits a les croades de Terra Santa.

En 1130, Ramon Berenguer III va donar al Temple la primera possessió en terres hispanes, en dar-li el castell de Granyena, situat prop de Cervera (Lleida), tot i que tar-